

νά ὁμιλοῦν τίποτε περὶ αὐτῆς, δὲν τὴν ἐδάεπα πουθενά, οὔτε αὐτὴν, οὔτε τὸν σύζυγόν της. Κατ' ἀρχὰς ὑπέθεσα πῶς θὰ εἶχον καὶ οἱ δύο ἀναχωρήσει καὶ ἐπέρασα ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸν δρόμον της διὰ νὰ πεισθῶ. Τὸ παράθυρόν της εἶχε φῶς καὶ εἰς ὅλον τὸ σπίτι ἐβασίλευεν ἄκρα ἡσυχία. Δὲν εἶχεν ἀναχωρήσει. Τί συνέβαινε λοιπόν; διατὶ δὲν ἐξήρχετο; Καὶ ἤρχισα ν' ἀνυσυχῶ.

Ὁ θυμός μου ὀλίγον κατ' ὀλίγον καταπραΰνετο, ὁ ἐγωισμός μου κατέπιπτεν ἀπέναντι τῶν ὅσων ἐφантаζόμην πῶς θὰ ὑπέφερεν ἐκείνη, καὶ ὁ ἔρωσ μου, ἀνεπαίσθητος, ἀνεγεννᾶτο μὲ ὅλην τὴν πρῶτην του δύναμιν. Τὴν ἐπιθυμοῦσα. ἤθελα νὰ τὴν ἴδω κάπου, νὰ πέσω εἰς τὰ πόδια της, νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην. Τίποτε, πουθενά δὲν τὴν ἐδάεπα. Ἄλλο ἕνα βράδυ ἐπέρασα ἀπὸ τὸν δρόμον της· τὸ ἴδιον φῶς εἰς τὸ παράθυρον, ἡ ἴδια ἡσυχία ἐβασίλευεν εἰς τὸ σπίτι· μόνον πῶς εἰς τὴν θύραν ἐστέκετο μία ἄμαξα. ἤρχισα νὰ περιφέρωμαι εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην εἰς τὴν ἄλλην· ἐπερίμενα μισὴν ὥραν, τρία τέταρτα καὶ ἐπὶ τέλους εἶδα τὸν ἄμαξάν ν' ἀνοίγῃ τὴν θύραν. Θεέ μου! ἦτο ἀσθενής!... Εἰς τὴν ἄμαξαν ἀνέβη ὁ ἱατρός Ζ. σκεπτικός, συλλογισμένος.

Ὁλην ἐκείνην τὴν νύκτα τὴν ἐπέρασα ὁρῶς, ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον. Τότε ἐσυλλογίζομην πόσον σκληρὸς ἐφάνην, καὶ πόσον ἀδικαιολόγητος ἦτο ἡ ἐκδίκησίς μου· ἀδικαιολόγητος, ἄνθρωπος. Τί δικαίωμα εἶχα ἐγὼ νὰ τὴν ἐκδικηθῶ; ποῖος μοῦ ἔδωκεν αὐτὸ τὸ δικαίωμα; ἦτο σύζυγός μου αὕτη; ἦτο συγγενής μου; Ἄντι νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὰς θυσίας ποῦ ἔκαμνε πρὸς χάριν μου, ἀντὶ νὰ τῆς εἶμαι εὐγνώμων διὰ τὴν εὐτυχίαν ποῦ τῆς χρεωστοῦσα, ἐπῆγα ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνθρωπος, ὁ μηδαμινός, ἐπῆγα καὶ τὴν ἐπρόδωκα εἰς τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν κατέστρεψα καὶ τὴν ἔκαμα νὰ χάσῃ τὴν ἡσυχίαν της καὶ τὴν ὑγίαν της ἰσως! Τί μοῦ χρεωστοῦσε; μήπως εἶχε κάμει συμβόλαιον μαζὶ μου νὰ μοῦ μένῃ αἰωνίως πιστή;

Καὶ ἐπερίμενα ἐκεῖ μόνος νὰ ἴδω κανὲν νέον σημεῖον, νὰ ἴδω τὸν ὑπηρετήν, νὰ μάθω ἐπὶ τέλους τίποτε· διότι ἤρχοντο στιγμαὶ ποῦ ἀμφέβαλλον: πιθανὸν νὰ μὴν ἦτο αὕτη ἀσθενής, πιθανὸν νὰ ἦτο ὁ σύζυγός της. Ἐν τούτοις εἰς τὸ παράθυρόν της ὅλην τὴν νύκτα ἦτο ἀναμμένος τὸ φῶς.

Ὅταν ἐχάραξε, ἐπῆγα εἰς τὸ δωμάτιόν του, κατάκοπος, ἀφανισμένος, μὲ φοβερὸν πυρετόν.

Ἄχ! τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ἔμαθα ὅλα

Ἀπέθανεν· ἀπέθανε χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, χωρὶς νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην.

Ὁ σύζυγός της τὴν ἐκλείνει, τὴν ἐτυράννει, τὴν ἐδασάνει· τὴν μετεχειρίζετο ὡς ὑπηρετρίαν του, ὡς δούλαν του· δὲν τῆς ἔδινε τόπον νὰ σταθῇ. Οἱ γονεῖς της δὲν ἦσαν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὔτε ἐτολμοῦσε νὰ τοὺς γράψῃ τίποτε· δὲν εἶχε κανένα νὰ εἴπῃ τὰ παράπονά της, οὔτε τὴν ἄφινεν ἐκεῖνος νὰ ἴδῃ κανένα. Ἄλλως τε δὲν ἐτολμοῦσε νὰ παραπενοθῇ· τί νὰ ἐλεγε; τί νὰ εὗρισκε νὰ δικαιολογηθῇ; Ἡσθάνετο πῶς ἦτο ἐνοχος καὶ κατέπινε τὴν αἰσχύνην της καὶ τὴν ἀπελπισίαν της καὶ ὑπέφερε μόνη, κατάμονη. Αὐτὸς τὴν ἐφοδερῖεν, ἄλλοτε πῶς θὰ τὰ γράψῃ ὅλα εἰς τοὺς γονεῖς της, ἄλλοτε πῶς θὰ τὴν χωρίσῃ, ἄλλοτε πῶς θὰ τὴν φονεύσῃ. Καὶ θὰ κηρυχθῶ ἀθῶος, τῆς ἔλεγε, καὶ θὰ μείνω ἀτιμώρητος, καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ κατηγορήσῃ ἐσένα· καὶ κανεὶς δὲν θὰ σε λυπηθῇ. Καὶ τὴν ὕβριζε βαναυσότατα.

Ἡ δυστυχής! ἔχασε τὴν ὑπομονὴν της· ἐπῆρε δηλητήριο καὶ ἀπέθανε.

Ἀπὸ τότε, ἄχ! ἀπὸ τότε δὲν με ἀφίνει πλέον νὰ ἡσυχάσω ἢ συνειδησίς μου. Ἐγὼ τὴν ἐθανάτωσα!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ κάθε γήινο πρόσωπο, κάθε μορφή ἐγκοσμία θὲ νὰ γαθῇ, θὲ νὰ ταφῇ 'ς ὀλόμαυρη νυχτιά. Καὶ πρέπει ὁ ἥλιος νὰ σβυσθῇ, πρέπει καὶ αὐτὸς νὰ δύσῃ προτοῦ ὁ θνητὸς ἀθάνατη τὴν ὑπαρξί· ἀποχτήσῃ. Ὅραμα εἶδα φοβερὸ τὴ νύχτα 'ς τ' ὄνειρό μου, ποῦ χάρισε 'ς τὴ δύναμι 'ς τὸ νοῦ, 'ς τὸ λογικόν μου νὰ καταβῇ 'ς τὸ σκοτεινὸ τοῦ γέρου χρόνου σπῆλῃ, κ' εἶδα ἐκεῖ κάτου 'ς τὸ βουβόν, τὸ ἀφώτιστο βασιλεῖο, τὸ πλάσμα τ' ἀνθρωπόμορφον, τῆς γῆς ἀπομεινάρη, ποῦ μέσ' τὴν πλάσι ἔρημος, στερνὸ θάλλῃ τὴ χάρι νὰ ἴδῃ τὴν ἀγωνία της, τὸ ψυχουάχημά της, καθὼς ὁ Ἀδάμ εὐρέθηκε εἰς τὸ ξημέρωμά της.

Ὁ ἥλιος εἶχε τὴ ματιὰ πολλή, μισοσβυμμένη, κ' ἡ γῆ ἀπ' τὰ γεράματα τὴν ὄψι 'πεθαμμένη· χιλίων ἔθνων τὰ σκέληρα, ῥιμμέν' ἀπάνου κάτου, ὁ θεατὴς τοῦ χαλασμοῦ θωροῦσ' ἐλόγυρά του. Νεκρά κουφάρια ἐκείτόνταν 'ς τὸ γῶμα ἔσπλωμένα, μὲ στήθεια αἱματοστάλαχτα χιλιάδες σκοτωμένα, ποῦ 'ς τοῦ πολέμου τὴ φωτιά τὰ μάτια εἶχαν σφαλήσῃ, καὶ ἄλλοι ποῦ τὸ θανατικὸ κ' ἡ πείνα εἶχε θερίσει, καὶ τ' ἄσαρκα τὰ χέρια τοὺς ἀκόμη φουχτωμένα κρατοῦσαν τὰ κοφτερά μαχαίρια σκουριασμένα. Δὲν ἀντηχοῦσε μιὰ φωνή, δὲν ἀκουότου βῆμα· πάνου 'ς τῆς γῆς τ' ἀπέραντο, σκοτεινιασμένο μνημα. Καὶ τὰ καράβια μόνα τοὺς, μὲ τοὺς ἀποθαμμένους, σὲ βράχους συντριβόντανε, ξιαλοὺς ἐρημωμένους.

Μὰ 'κεῖνος ὁ ἔρημος θνητὸς, στερνὸς τῆς γῆς πολίτης, θωρῶντας τὸ ξεψύχισμα τοῦ κόσμου, ὅταν προφήτης λόγια βареιά, 'περήφανα 'ς τὸν ἥλιο ἐξεστομοῦσε,

καὶ ὁ λόγγος, ποῦ τὸν ἄκουσε, ὅπου τὸν ἀγροικοῦσε, ἐσεισθῇ, καὶ τὰ δένδρα του 'τινάξῃ τὸ κεφάλι, σὰν ν' ἀπερνοῦσε ἄγριος βορρῆς, ἡ μαυρὴ ἀνεμοζάλη. Ἦλιε, ἔλεγε, 'περήφανε, καμαρωμένο ἀστέρι, εἴμαστ' ἐμπρὸς 'ς τὸ θάνατο θνητὸ κ' οἱ δύο μας ταῖρι. Τὸ πρόσωπό σου ἐγλώμιανε, εἶνε θολὸ καὶ κρύον· ὁ δρόμος σου ἐτελείωσε, τὸ ἔλεος τὸ θεο σοῦ λέγει πειὰ ν' ἀφανισθῇς, νὰ φύγῃς σὲ προστάζει, γιὰτὶ γιὰ χρόνι' ἀμέτρητα εἶδες νὰ βέη, νὰ σταῇ τὸ αἶμα, τὸ δάκρυ τοῦ θνητοῦ ἐδῶ 'ς τὸν κόσμον βρύσι, ποῦ θὰ στερέψῃ τώρα πειὰ καὶ θεὸ νὰ σταματήσῃ.

Ἄν καὶ ὁ θνητὸς ἀνάπτυξῃ 'ς τὴ λάμψι σου ἀποκάτου τὴν προκοπή, τὴ δύναμι, τὴν ὑπερηφανειά του, ταῖς τέχναις, ὅπου ἐλάμπρυνε ὁ τολμηρὸς ὁ νοῦς του, ποῦ ἐκάμαν δούλους πὰ στοιχεῖα καὶ σκλάβους ἰδικούς του, δὲν κλαίω τὴ δεσποτεία σου, πῇ δόξα σου τὴν πρώτη, ξεθρονισμένε βασιλεῖ, πεσμένη μεγαλειότη· γιὰτὶ ὅς' ἀπὸ τὸ πνέμμα του θαυμάσια ἐγεννηθῇκαν, ὅσα 'ς τὸ φῶς σου ἐλάβανε ζωὴ καὶ ἀναστηθῇκαν, 'ς τὰ πάθη καὶ 'ς τὰ βάσανα δὲν 'φέρανε γιαντρεία, ὅπου 'ματύνουν ἄπονα τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδίαν.

Πήγγαινε, φύγε, σὲ θωρῶ νὰ ξεψυχῇς ἐμπρὸς μου· ἡ λησμονιά 'ς τὸ πρόσωπο ἄς ἀπλωθῇ τοῦ κόσμου. Μὲ ταῖς ἀχτίναῖς, πῶρρυχνες, μὴ πλείον ξαναφωτίσῃς τὴ δακρυσμένη μας ζωὴ, καὶ μὴν ξαναξυπνίσῃς τὴ σάρκα τὴν πολύπαθη, τὸ ἀνθρώπινο κουφάρι, νὰ μὴν κυλάῃ, νὰ δέρνεται 'ς τοῦ πόνου τὸ κλιγάρ· νὰ μὴν ξαναθερίζεται ἀπὸ σπαθὶ 'ς τὴ μάχη, καθὼς ἀπὸ τὸ δρέπανο μέσ' 'ς τὸν ἀγρὸ τ' ἀστάχου.

ἸΣΤΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Ἄν κοιτῆσαι θαμμένη
ἔτ' ἄ ξένα, μακρὰ μας,
κί' ἂν τοῦ βορῆ το χιόνι
τὸν τάφο σου πλακόνει·

τόσο θερμὰ θὲ νᾶνε
γιά σέ τὰ δάκρυνά μας
ποῦ θὰ σκορπῶ, θὰ λυόνη
τοῦ τάφου σου τὸ χιόνι.

Δ. ΚΟΚΚΟΣ

Γ. ΡΟΥΦΟΣ
 'Ο άποθανών Δήμαρχος Πατρών
 (έκ φωτογραφίας αδελφών Ρωμαϊδών)

Γ. ΚΟΡΚΙΔΗΣ
 'Ο άποθανών κρής 'Οπλαρχηγός
 (έκ φωτογραφίας Γ. Μωραΐτου)

Ἐβρέθηκα· τὸ μάτι μου ἑκουράσθη νὰ κυττάζῃ
 ἔσπρον οὐρανὸν τὸ δίσκο σου, ποῦ μισοσκοτεινιάζει.
 Σὺ, ποῦ εἶδες τόσα βάσανα, μαρτύρια καὶ ἀγωνίας,
 καὶ ἐφώτισες ἀμέτρηταις ἔσπρον κόσμον δυστυχίας,
 Δὲν θὰ φωτίσης, δὲν θὰ ἰδῇς τὸ ψυχομαχητό μου,
 σπασμὸν θανάτου δὲ θὰ ἰδῇς ἔσπρον ἀχνὸν τὸ πρόσωπό μου·
 τ' ἀχέϊλι τοῦτο, πρὶν κλεισθῇ, προτοῦ ἢ φωνῇ του σβύσῃ
 νεκρὸ τραγοῦδι θὰ σοῦ πῇ καὶ θὰ σοῦ τραγουδήσῃ.
 Δὲ θάχῃς καύχημα νὰ ἰδῇς ἔσπρον πλάγι μου τὸ χάρο·
 τὸ θάνατό σου ἐγὼ θὰ ἰδῶ· τὴν ἔκλειψι θὰ πάρω
 τῆς φύσεως γιὰ σαδάνωμα, γιὰ νεκρικὴ στολὴ μου,
 καὶ θ' ἀγκαλιάσῃ, θὰ δεχθῇ τὸ σκότος τὴν ψυχὴ μου.

Τὸ πνεῦμα τοῦτο, φεύγωντας, θὲ νὰ ξανακυρίσῃ
 ἔσπρον ἐκεῖνον, ὅπου ἠθέλησε θεῖον φῶς νὰ τοῦ χαρίσῃ!
 Μὰ μὴν πιστέψῃς, ἥλιε, πῶς θάνατι ζαρωμένο,
 ὅταν τὸ σκότος γύρω σου θὰ βρίσκειτ' ἀπλωμένο!
 θὰ ξαναζήσῃ ἐλόλαμπε, δὲ σβύεται, δὲν πεθαίνει,
 θὰ λάμψῃ μέσα ἔσπρον εὐτυχία, ποῦνε ἔσπρον φῶς σου ξένη.

ΜΙΟΡΙΤΖΑ

Ρουμουνική παραλογή.

Ἀπὸ τὰς ἀνθομένηας Ἀλπεῖς, ἀπὸ τὰς Πύ-
 λας τοῦ οὐρανοῦ κατέρχονται πρὸς τὴν κοιλάδα
 τρία ποίμνια προβάτων καὶ τρεῖς βοσκοί. Ὁ εἷς
 εἶνε Μολδαβός, ὁ ἄλλος Τρανσυλβανός καὶ ὁ τε-
 λευταῖος ἐκ τῆς Βρασεῖας.

Ἄλλα, ἀλλοῖμονον! Ὁ Τρανσυλβανός καὶ ὁ
 Βρασεῖας συνηγοῦντο καὶ συνεβουλεύοντο, πῶς
 νὰ φονεύσουν, περὶ τὸ δειλινόν, τὸν Μολδαβόν,
 ὅστις εἶνε πλουσιώτερος των καὶ ἔχει περισσό-
 τερα πρόβατα καὶ κρινοὺς μὲ κεράτα στρεπτά καὶ
 ἱπποὺς εἰσάγωνους καὶ τοὺς κύνες, τοὺς πλέον

ἀγρόπρονι. Ἀλλὰ ἡ Μιορίτζα, ἡ αἰὲς μὲ τὸ ἐρυ-
 θρὸν τρίχωμα ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν δὲν παύει
 νὰ βελαῖ, καὶ ἡ χλόη δὲν εἴρῃ ἔλκεει πλέον.

— Μορίτζα, ξαθή μου, παχυνθὴ μου ξα-
 θούλα, τρεῖς ἡμέρες τώρα δὲν σωμαίνει τὸ στύ-
 μα σου! Μήπως δὲν σ' ἀρέσει ἐδῶ ἡ βοσκή, ἡ
 μήπως εἶσαι ἀβρωστή, μικρούλα μου Μιορίτζα;

— Ἀγαπημένε μου βοσκέ, πῆγαινε μὰς νὰ
 βοσκήσωμε μέσα ἔσπρον μαῦρο δάσος, ὅπου καὶ
 χόρτο εἶνε γιὰ μὰς καὶ σκιά γιὰ σένα. Ἀφέντε
 μου βοσκέ, πῆγαινε νὰ βρῇς τὸν πεῖθον πιστό
 καὶ τὸν πεῖθον ἄγροπρον σκύλο, γιὰτὶ θέλουν νὰ σὲ
 σκοτώσουν τὸ δειλινὸ ὁ βοσκὸς τῆς Τρανσυλβανίας
 καὶ ὁ βοσκὸς τῆς Βρασεῖας.

— Μιορίτζα μου, ἂν ἴμωρὲς νὰ προφητεύῃς
 τὴν τύχην, καὶ ἂν μοῦ εἴρῃ γραμμένο νὰ πεθάνω,
 πῆς ἔσπρον Βρασεῖαν καὶ ἔσπρον Τρανσυλβανόν νὰ
 μὲ θάψουν ἐδῶ κοντὰ, μέσα ἔσπρον βοσκή, γιὰ
 νάμαι πάντα μαζὶ σὰς, πίσω ἀπὸ τὴν καλέβα,
 καὶ νὰ προσέχω τοὺς σκύλους μου. Καὶ πῆς ἀ-
 κόμη νὰ βάλουν κοντὰ ἔσπρον κεφαλὴ μου μία
 φλογέρα ἀπὸ βελανιδιὰ ποῦ νὰ τραγουδῇ τὸν
 ἔρωτά, μία φλογέρα ἀπὸ κόκκαλο ποῦ νάχῃ φω-
 ρὴ δύναμη. Ὅταν ὁ ἄνεμος φυσᾷ καὶ ταῖς κἀναι
 νὰ βγάλουν τῆς φωναῖς των, τότε τὰ πρόβατά
 μου νὰ μαζεύωνται καὶ νὰ μὲ κλαῖνε μ' αἱμα-
 τοστάλακτα δακρυά.

Carmen Sylva.

Ο ΓΚΙΟΥΛ

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος θέ-
 ρους ἐκαθήμεν μετὰ τοῦ φίλου μου
 Ὁ Κίμωνος Π... ἔξωθεν τοῦ καφενείου
 τοῦ Νέου Φαλήρου πίνοντες τὸν καφὲν
 μας καὶ συνδιαλεγόμενοι ἐν καλλιτεχνικῇ
 διαχύσει περὶ διαφόρων θεμάτων, ἀλλὰ
 πάντοτε περὶ τῆς τέχνης. Ὁ φίλος μου ἦτο
 ζωγράφος ἐκ τῶν διακρινομένων, τοῦ ὁποῦ
 τὸ μέλλον ἐφαίνετο ἐξησφαλισμένον. Χα-
 ρακτικῶς ὅμως ἀποκεντρωτικῶς, φθάνον-
 τος μέχρι σκαλιότητος, ὀλίγους εἶχε φίλους
 καὶ ἐξελαμδάνετο παρὰ τῶν γνωστών του
 ὡς μισάνθρωπος, μεθ' ὅλην τὴν λαμπρὰν
 καὶ εὐγενῆ καρδίαν του· ἐν ᾧ πρὸς τοὺς
 ἀνθρώπους ἐφαίνετο ἀποκρουστικὸς ἡγά-
 πα μέχρι λατρείας ὅλα τὰ ζῶα. Ἡμέραν
 τινὰ ἐνώπιόν μου ὤρμησε ὡς λέων κατὰ
 τινος καρραγωγέως, τύποντος ἀνιένως
 τὸν ἵππον του. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη του ἐφθα-
 νε μέχρι μανίας πρὸς τοὺς κύνες. Τὰ ζῶα
 ταῦτα τὰ ἐξόχως νοητικά, τῶν ὁποίων
 διετεινέτο, ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε ἐντελεστέρα
 τῆς ἀνθρωπίνης, εἶχε ψυχολογήσει τοσοῦ-
 τον, ὥστε ἐθαύμαζον τὴν πολυμάθειάν
 του ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, περὶ τοῦ
 ὁποῦ μοι ἀνέφερε πληθύνον συγγραφέων
 ἀρχαίων καὶ νεωτέρων. Εἰς τὸ ἐργαστή-
 ριον τοῦ τοῦ παλαιοῦ μέρους τῶν εἰκόνων
 τοῦ ἀπετέλει συλλογὴν ζωολογικῶν παρα-
 στάσεων ἀπὸ τοῦ πιθήκου μέχρι τῆς γα-

λῆς, ἀπὸ τοῦ ὀρόφου δὲ ἐκρέμοντο διά-
 φοροὶ σκελετοὶ καὶ κρανία νεκρῶν ζώων,
 πρὸ τῶν ὁποίων κατελαμβανόμεν ὑπὸ
 φρίκης.

Αἰθνης, ἐν ᾧ συνωμιλοῦμεν, εἶδον αὐ-
 τὸν κάτωχρον καὶ τρέμοντα ἐν ᾧ ἤρπασε
 νευρικῶς τὸν βραχίονα μου, τὸν ὁποῖον
 ἐσφίγγε τοσοῦτον ὥστε ἠσθάνθην πόνον.
 Ἐγερθεὶς ἔπειτα ὤρμησεν εἰς τὸ μέσον
 τῆς πλατείας, ὡς παράφρων, οἰφθεὶς ἐμ-
 προσθεν κυναρίου τινος, ὅπερ ἠκολούθει
 γηραιόν τινα κύριον μετὰ τινος παιδίου.

— «Γκιούλ! Γκιούλ!» ἐκραύγαζεν ἐκτὸς
 ἑαυτοῦ, καὶ τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην
 του, ὡχρότερος γενόμενος ἐκ τῆς χαρᾶς
 του. «Γκιούλ, Γκιούλ».

Ἡγέρθην καὶ ἐγὼ ἐκ περιεργίας καὶ τὸν
 ἠκολούθησα. Τὸ παιδίον τότε ἤρξατο
 κλαῖον, ὀλοφυρόμενον καὶ κραυγάζον «Α-
 ζώρ, Ἀζώρ, εἶνε δικό μου... σκυλάκι μου
 ... Ἀζώρ μου». Ἀλλ' ὁ Κίμων τὸ ἐσφίγγε
 εἰς τὰς ἀγκάλας του.

«Κύριε, τῷ λέγει ὁ γέρον κύριος, ὅστις
 ἠκολούθει ὑπὸ τοῦ παιδίου, τὸ σκυ-
 λάκι αὐτὸ εἶνε ἰδικόν μας πρὸ πέντε μν-
 νῶν καὶ θὰ κάμετε καλὰ νὰ τὸ ἀφήσητε,
 διότι θὰ φωνάξῃ ἕνα κλητῆρα.

— Φωνάξατε ὅποιον θέλετε, κύριε, τὸ
 σκυλὶ αὐτὸ εἶνε δικό μου. Ἀς τὸ ἔχετε
 σεις πέντε μῆνες, ἐγὼ τὸ εἶχα πέντε χρό-

νια. Πέτρε, εἶπε στραφεὶς πρὸς ἐμὲ τὸ
 γνωρίζεις... Δὲν τὸ εἶδες μαζὺ μου πολ-
 λάκις;

— Μάλιστα κύριε, τὸ σκυλὶ αὐτὸ ἀνή-
 κει εἰς τὸν φίλον μου, τὸ γνωρίζω.

— Ἄν εἶνε δικό σας, τότε ἀφετέ το
 κάτω καὶ φωνάξατέ του, νὰ δοῦμε ἂν
 σὰς ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Κίμων καταθέσας τὸ κυνάριον κατὰ
 γῆς τὸ ἐκάλει.

«Γκιούλ, Γκιούλ».

Ἀλλ' ὁ Γκιούλ — διότι πράγματι ἦτο
 αὐτός — ἔστη ἀκίνητος προσπλῶν μόνον
 παράδοξον βλέμμα ἐπὶ τοῦ φίλου μου
 καὶ κύπτων περίλυπος τὴν κεφαλὴν
 του.

— Βλέπετε, κύριε, ὅτι δὲν εἶνε δικό
 σας, εἶπε μετὰ θυμοῦ ὁ γέρον· ἐν ᾧ τὸ
 παιδίον ἀρπάσαν τὸ κυνάριον ἐξηφανίσθη
 μετ' αὐτοῦ ἐν μέσῳ τοῦ συρρεῦσαντος κό-
 σμου.

Ὁ Κίμων ἀναυδός, ἐμβρόντητος ἐπα-
 νῆλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν τράπεζάν μας,
 καταπεσὼν ἐπὶ τινος καθίσματος, καί, κα-
 λύψας τὴν πελιδνὴν μορφὴν του διὰ τῶν
 χειρῶν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, ἐνᾧ οἱ ὄμοι
 του ἀνετινάσσοντο εἰς ἕκαστον λυγμόν
 του. Ἡθέλησε νὰ τρέξῃ ὀπίσθεν τοῦ παι-
 δίου, ἀλλὰ τὸν ἀνεχαίτιδα πρὸς ἀποφυ-
 γὴν δυσχερέστου σκηνῆς.